B. N. C.
FIRENZE
1053
12

1053.12

VII

PAPEBR

1691

XXXVII
PAPEL

DANIELIS PAPEBROCHII
PROTESTATIO ITERATA
DE SILENTIO,
Circa primævam ſacri Ordinis Carmelitani inſtitutionem & antiquitatem,
Semper ſibi optato, nunc demum inviolabiliter tenendo.

§. I. *Occaſio & neceſſitas, novæ Proteſtationis ex novis PP. Carmelitarum libris nuper editis.*

EX quo illuſtrandis Sanctorum Actis anno 59 labentis ſeculi operam dare juſſu Moderatorum meorum cœpi, pacis amans in animum induxeram, perpetuum ſilere de inſtitutione primæva & antiquitate, juſto majore, ſacri Ordinis Carmelitani; & reipſa ſilui decennio integro, donec anno 1669 P. Franciſcus Bonæ-Spei, Theologus melior quam Hiſtoricus, edendo Armamentarium ſuum Carmelitarum, indeque multa in me atque Henſchenium ejaculando tela, ambos nominatim & publice provocavit ad loquendum, & quod amplius eſt, ad reddendam ſilentii noſtri rationem. Quæ & alia pluribus deduxi in Elucidatione hiſtorica Actorum inter me & RR. PP. Carmelitas, invenienda in Parte 3 Reſponſionum mearum.

2 Ego quidem ſemper exiſtimavi, nihil ſilentio innocentius eſſe, ubi prævides diſpliciturum amico, ſi elocutus fueris quod ſentis; Veritati amicus potior, quam minus vera ſcribi cupientibus. Et Henſchenius dicere ſolebat: *Silere poſſumus, at ſæpe licet; mentiri non licet umquam.* Voluimus igitur facere quod potuimus licite per conſcientiam, id eſt tacere: ſed non licuit per RR. PP. Carmelitas. Horum igitur provocationi publicæ reſpondimus tandem, (neque enim pruriebant ad talia ſcribendum manus) poſt integrum ſexennium tomo 1 Aprilis, anno 1675 impreſſo, ad Vitam S. Alberti, Apoſtolici in Terra-ſancta Legati, Patriarchæ Hieroſolymitani, & Ordinis Carmelitani Legiſlatoris; reddentes ibi rationem ſilentii noſtri, ſub hac cautione ac Proteſtatione num. 42 & 43.

3 „ Patitur quidem traditio Carmelitana de Elia & Elianis, primùm uſque „ ad Chriſtum, deinde à Chriſto uſque „ ad Bertholdum, contradictiones non „ leves virorum eruditorum, requiren-

„ tium pro re tanta totque ſeculis (ut præ-
„ tenditur) credita, probationem ſoli-
„ diorem, quam ſit nuda traditio; eorum
„ præſertim, quorum aſſertiones in re-
„ bus aliis, non tam longe ab ætate no-
„ ſtra recedentibus, quam recedunt Eliæ
„ & Chriſti tempora, in ſeculo, inquam,
„ 12 ac 13, multipliciter inter ſe variant,
„ & frequentibus evidentiſſimiſque erro-
„ erroribus deprehenduntur obnoxiæ.
„ Nos tamen iſtis contradictionibus non
„ permovemur, ut in eo argumento, ubi
„ major de nomine, quam de re videtur
„ eſſe diſceptatio, permittamus immiſceri
„ nomen noſtrum. Neque volumus im-
„ probare, nedum obſtare, quo minus
„ Carmeliticus Ordo eos omnes Sanctos
„ habeat pro ſuis, qui in Palæſtina vel
„ Syria eremiticam aut monaſticam pro-
„ feſſionem ſuarum virtutum ſplendore il-
„ luſtrarunt. Tantum petimus viciſſim
„ gratiam unam, ut patienter ferant, nos
„ abſtinere ab Ordinis ſui titulo, eiſdem
„ Sanctis adſcribendo, donec certius no-
„ bis conſtiterit de talis tituli veritate.

4 „ Sub hâc Proteſtatione, quod ſcili-
„ cet proceſſionem Ordinis Carmelitici
„ ab Elia, ſilentio noſtro non velimus re-
„ probare; &, quod dicenda de Eremi-
„ tis, Albertina Regula inſtructis, ad
„ proceſſionis prætenſæ everſionem trahi
„ nolimus; imo nihil magis exoptemus
„ quam invenire ſolidas ad illam ſtabi-
„ liendam probationes. Sub hac, inquam,
„ proteſtatione conabor explicare hiſto-
„ riam Carmeliticæ eremi, pro eo ſtatu,
„ quem cœpit habere ſub tribus ſuis pri-
„ mis inter Latinos Prioribus, Berthol-
„ do, Brocardo atque Cyrillo; quatenus
„ is cognoſci poterit, tum ex auctoribus
„ eorum & vicinorum temporum, tum
„ ex ipſamet Regula, tenero novello-
„ que germini ad ſuæ exiguitatis menſu-
„ ram congrue applicata à B. Alberto
„ Patriarcha. Hoc vero ut ordinate ac
„ dilucide fiat, proponendus Lectori
„ ante omnia eſt prædictæ Regulæ inva-
„ riatus tenor; ad quem velut ad Lydium
„ lapidem explorari poteſt, utrum ma-
„ jorem veriſimilitudinem, an affectum
„ animi, ad negativam propenſioris, ſe-
„ cutus in hoc Commentario ſim. Deus,
„ qui ſincera veritas eſt & abſoluta cari-
„ tas, ſtylum dirigat, ut nihil à verita-
„ te diſſonum, nihil caritati contrarium
„ ſcribam. Idem Deus faciat, ut ii quo-
„ rum cauſa laborem hunc ſumo, diu
„ ac ſæpe declinatum, ſic deinceps in
„ ſuo abundent ſenſu, ut veteribus no-
„ viſque fictionibus repudiatis, ſolidio-
„ ri, ſi fieri poteſt, via progrediantur ad
„ conciliandam veriſimilitudinem tradi-
„ tionibus ſuis.

5 Sub hac Proteſtatione ac religioſo voto, primum tandem reſponſum dedimus ac rationem ſilentii, idque non ſeorſim libello aliquo, qui ſtatim per omnium volaſſet manus: ſed in grandioribus Tomis, qui à ſolis fere Eruditis & aliunde de vera Carmelitarum origine ſatis inſtructis leguntur; ut nihil detrimenti pateretur qualis qualis de origine illa vulgi credulitas: quæ etiam deinceps perſeveraſſet, ſi modo PP. Carmelitæ, vel tum ſilere, atque ab ulteriori ſcriptione ac provocatione abſtinere voluiſſent. Sed aliter ipſis viſum eſt. Non multo enim poſt iterum provocant per alterum ejuſdem Auctoris Armamentarium: quod & loqui nos denuo coëgit in prima Parte Maji, anno 1680. Hinc porro per alios atque alios libellos, quorum facile viginti enumerat Janningus in Amica Expoſtulatione, non tantum provocati ad loquendum, verum etiam laceſſiti; nihilominus ſilere perreximus annis omnino 13: quando tandem prodiit R. P. Sebaſtiani à S. Paulo Achilles, Exhibitio errorum, mihi

qui-

1053 12

quidem imputatorum, ab ipſo autem verius commiſſorum in Accuſationibus ſuis.

6 Hic liber, Sanctiſſ. D. N. Innocentio PP. XII inſcriptus, coëgit nos tertiò ſilentium rumpere, primùm per opuſcula Janningi, totius libri ſpecimen in paucis exemplis & ignorantiam Auctoris hiſtoricam demonſtrantia: deinde cum aliorum quoque ignorantia ſimilis, tantam eidem libro auctoritatem tribuere, quantam noſtris Sanctorum Actis detrahere videbatur; ipſum ego refutandum ſuſcepi articulatim à capite ad calcem. Tali operi cum per tertiam Reſponſionis Partem nuper finem impoſui, in prævia ejus Partis *Proteſtatione* palam dixi, me de antiquitate Carmelitana tacere impoſterum velle, eo magis, quod nuntiabatur Româ, ipſos Patres Carmelitas, qui me ſilere non fuerant paſſi; ſilere autem ipſi, etiam poſt Innocentii Papæ XI præceptum, noluerant; nunc ultro per Reverendiſſ. ſuum Generalem, P. Fr. Joannem Feyxoo de Villalobos, nomine totius Ordinis, oblatis iteratiſque libellis ſupplicibus inſtare apud Sanctiſſ. Dominum Noſtrum & ſacram Congregationem Concilii, ut omnibus omnino per Breve Apoſtolicum circa antiquitatem ſuam imponatur ſilentium.

7 Et cenſuit ſacra Congregatio die 8 Martii, ſilentium imponendum eſſe, *juxta modum præſcribendum:* qui modus re ipſa tandem præſcriptus fuit ab eadem ſacra Congregatione die 28 Aprilis, concepto Decreto quo cenſuit, per Breve Apoſtolicum *imponi poſſe ac debere perpetuum ſilentium* ſuper quæſtione *de primæva inſtitutione & ſucceſſione Ordinis Carmelitarum à Prophetis Elia & Eliſeo. Quod ſilentium perpetuo ſervandum* ſit *à defenſoribus utriuſque ſententiæ, nec non ab omnibus & quibuſcumque aliis cujuſlibet gradus; tum in ſcriptis, diſſertationibus, & libris, impoſterum typis edendis; tum in publicis diſputationibus ac theſibus;* idque *ſub pœna excommunicationis latæ ſententiæ à tranſgreſſoribus ipſo facto incurrenda.*

8 Opinabar his intellectis quieturos, illos qui mecum & cum Provinciali meo P. Philippo Regaus, anno 1692 egerant de reſtauranda concordia & ſilentio utrumque tenendo. Sed nempe illo ipſo tempore, quo jam impreſſam habebant Exhibitionem ſuam errorum meorũ, & luci paratam quem etiam mox publicarunt; cum nollent Lovanienſes noſtri Profeſſores Theologiæ; dare teſtimonium, quod Carmelitæ ut neceſſarium ad pacem ineundam requirebant, de probabilitate ſententiæ, docentis, Ordinem ipſorum, ab Elia decimo ante Chriſtum ſeculo inſtitutum, ſine intermiſſione ulla perpetuo perſeveraſſe. Fictio ſcilicet mera id erat aliud nihil ſub ſpecie pacis inſtaurandæ viſa intendere, quam ut noſtrorum Theologorum de probabilitate antiquitatis ſuæ teſtimonium prædictæ Exhibitioni ſuæ præfigerent. Majorem nempe vim id habiturum putabant contra me, quam extrorum Theologorum de eadem Exhibitione, panegyricas Approbationes, Lovanii præcipue & in Hiſpania emendicatas, nullo in totis Galliis Approbatore invento. Ut ut erat, opinabar ego, illos qui mecũ & cum provinciali meo ficte egerunt anno 1692 de reſtauranda concordia & ſervando utrimque ſilentio; nunc ſaltem ſincere ac ſerio egiſſe cum S. D. N. Innocentio, Chriſti in terris Vicario, & cum Eminentiſſ. S. R. Eccleſiæ Cardinalibus, qui *prævio diligenti examine ac re maturè perpenſa*, Decretum rogatu Carmelitarum tandem fecerunt, ſanctiſſimo D. N. approbandum & publicandum.

9 Ecce autem poſt petitum tot votis à PP. Carmelitis; poſt factum diligenti ac maturo cum examine ab Eminentiſſ. Car-

dinalibus; poſt præſentatum à ſummo Pontifice Decretum, prohibens *ſcripta, diſſertationes, libros aut theſes* de *primæva inſtitutione & ſucceſſione* Carmelitarum ab Elia, *impoſterum typis edi*; uno quaſi impetu ac tempore Rev. Patres Carmelitæ, edunt contra me in materia prædicta (utique & in contemptum Decreti & S. Congregationis Concilii, & ſummi Pontificis) ſcripta plura & grandiora, quam umquam ante Decretum ſimul ediderunt, auctorum ſuorum nominibus etiam ipſius Generalis de Villalobos inſignita, Nolæ, Antverpiæ, Lovanii.

§. II. *Specimen duorum Scriptorum Lovanii atque Antverpiæ editorum.*

ET Lovanii quidem 27 Maji nuperi, quando facti Romæ Decreti notitia haberi potuit (habuerunt certe alii Carmelitæ in Belgio, inde mihi ac univerſæ Societati noſtræ ominati neſcio quam calamitatem) publicatæ ac defenſæ ſunt à Carmelitis Diſcalceatis Theſes cum Appendice R. P. Agathangeli, in qua Agathangelus jactat, antiquam Ordinis ſui ab Elia ſucceſſionem, *à ſolis ſuperciliosis, invidis, hiſtoriarum ignaris impugnatam eſſe*: meq; gloriatur, tot ac talibus ab Inquiſitione Hiſpana cenſuris notatũ, *ut vix hæreticum pluribus condemnatum cenſuris invenire queat*: & ut cenſuras illas mihi graviores faciat, fingit Janningum noſtrum de Inquiſitione Hiſpana ſcripſiſſe, quod ſcripſit de Romana; ipſam *neminem niſi nocentem punituram, de librorum niſi noxiorum proſcripturam.* Hiſce Theſibus & earum Auctori aliud ego nolim reſpondere, quam quæ ſunt reſponſa toties, cauſâ ad Sedis Apoſtolicæ judicium protractâ, ibique ſuſceptâ.

11 Antverpiæ ſub idem tempus, videlicet die 24 Maji, publicatum fuit ab iiſdem qui paulo ante petierant à ſummo Pontifice, nil ejuſmodi publicari impoſterum, *Memoriale pro ſacroſancta Sede Apoſtolica ex parte Fr. Sebaſtiani à S. Paulo.* Sed huic auctori plura jam reſpondi ad Exhibitionem Errorum, quam ejus immodeſtia meretur. Orditur autem hoc Memoriale à *Præambulo*, quo *demonſtret*, aut ſaltem putet demonſtrare ſe, primum offenſionis atque diſcordiæ inter nos lapidem, non poſitum eſſe (quæ enim aliunde repetit, plane ad rem non faciunt) anno 1669 à P. Franciſco Bonæ-ſpei per editionem Armamentarii & provocationem publicam de reddendâ ratione Silentii noſtri circa originem & antiquitatem Ordinis Carmelitani: ſed me jam inde in Actis Sanctorum Martii, anno uno ante Armamentarium editis, offenſionis cauſam dediſſe aliter quam ſilendo. Ut probet autem, aliud affert nihil (quod eſt admodum mirabile) quam ipſum meum ſilere. Quia nempe in Martio Ordini Carmelitano *non adſcribo* S. Syncleticam Abbatiſſam: *nec adſcribo* illi S. Saram itidem Abbatiſſam: in Notis vero ad vitam S. Euphraſiæ *nullam facio mentionem* de inſtituto Eliano ſeu Carmelitico; *cujus* ipſa (ut quidem ait Accuſator), *erat Monialis, cum in Ægypto nullum aliud tunc eſſet inſtitutum monaſticum, præter Elianum.* Ad hæc, quia loquor de primis Prioribus Generalibus Ordinis *ſine addito*, Latinorum ſeu ex Latinis, quod addere ſolet Lezana. Item, quia in Vita S. Cyrilli Carmelitæ *nullam facio mentionem* libri ab eo ſcripti. Sed dic, amabo te, quid hic aliud quam ſilentium meum carpis? *Non adſcribere, non facere*

men-

mentionem, *non addere*; quid aliud ſonat quam, *non loqui*? non loqui autem, quid eſt aliud quam *tacere*?

12 Nihilominus univerſaliter concludit Accuſator num. 12, quod Papebrochius *omnes Monachos & Moniales, ſeculo 12 anteriores, de quibus in Martio tractat, neget fuiſſe Ordinis Carmelitarum* (id falſum eſt) *vel ſaltem illi non adſcribit* (id ſilere eſt). Quod ſi Accuſatori meo & Carmelitis illud, *non adſcribere*, ſit *virtualiter ſeu implicite negare*: omnia ego cenſendus ſum inter illuſtrandum Acta Sanctorum, virtualiter ſeu implicite negare, quorum expreſſam mentionem non facio, imo & illa quæ ignoro: qui ſane novus negandi modus eſt;& ante hunc diem inauditus. Habeat ſuum ſibi *virtualiter* & *implicite* Accuſator Theologus: Hiſtorici aſſerunt negantque ſimpliciter, eſſe vel non eſſe.

13 At at, *generalem facit profeſſionem* Papebrochius, *omnia & ſingula Sanctorum Acta & geſta deſcribendi ac illuſtrandi.* Concedo. Ergo debet Papebrochius memorare omnia, quæ Acta ſingula, & ſingulas eorum partes circumſtant; licet ad rem nihil faciant, licet omnibus paſſim nota ſint, licet ſcandalo imbecillis eſſe poſſint, licet Patribus Carmelitis diſplicitura prævideantur? Nemo bonus Theologus ex præmiſſa conceſſione mea talem concluſionem deduxerit, præter meum Accuſatorem: qui tamen pertexens telam ſuam, dicit; quod ſane debeat Papebrochius, Sanctos, *quos novit*, *Carmelitas ſuo adſcribere Ordini; vel tamquam tales Sedis Apoſtolicæ authoritate Officio canonico colere*; etiam ipſe adſcribere eidem Ordini. Quid autem, ſi Papebrochius noverit, eumdem Sanctum à Carmelitis adſcribi Ordini ſuo, à Baſilianis autem ſuo, & ab utriſque pro ſuo coli Officio eccleſiaſtico approbato: eumdem inſuper adſcribi ordini ſuo à Benedictinis, & à Canonicis Regularibus adſcribi ſuo, uti ſit in S.Anaſtaſio Perſa, quem omnes illi Ordines Religioſi ſibi vendicant, quamvis nulli adſcriptus legatur in Martyrologio aut Breviario Romano? Quid agat hic Papebrochius, ſi æquus eſſe arbiter velit? An Carmelitas audiat potiſſimum, & ſequatur? Ut vellet pro ſuo in Ordinem affectu, ratio prohiberet. Jus quippe & æquum decidere ejuſmodi lites debet;non affectus.

14 Novit quoque Papebrochius, Carmelitas Ordini ſuo adſcribere S.Enochum de Amathim, S.Marci Euangeliſtæ comitem in itineribus atque adjutorem in laboribus Apoſtolicis, licet ipſum oſtendere non poſſint in rerum natura fuiſſe, ut Janningus demonſtrat in Amica Expoſtulatione ſua & Poſt-ſcripto: ergo & Papebrochius illum debet canonizare pro ſancto Carmelita, priuſquam id faciat Eccleſia, aut conſtet, ipſum extitiſſe in rerum natura? Novit Papebrochius, aliquos vere Sanctos à S.Congregatione Rituum, ex relatione & rogatu Carmelitarum, permiſſos eſſe ab ipſis coli Officio Canonico, *tamquam* Ordinis ſui, quia ſimilem illorum inſtituto vitam in eremo aut aliter duxerunt: ergo Papebrochius vere Carmelitas facere poteſt ac debet, quos S.Congregatio ſolummodo *tamquam* tales ex aliqua ſimilitudine aut favore permittit coli? Novit Papebrochius, Carmelitas variis Sanctis, non ſuis, ſuum habitum religioſum appingere, puta, S.Joanni Baptiſtæ, Deiparæ Virgini Mariæ, & ipſi Jeſulo; contra Bullam Urbani VIII, talia prohibentem: ergo & Papebrochius, proxime illuſtraturus Acta S. Joannis Baptiſtæ, probare talia contra Bullam Apoſtolicam debet, aut ipſum etiam Carmelitam facere, quia Carmelitis ſic placet?

15 Redeo ad Præambulum, ſub cu-

jus finem Auctor compendio repetit ſuum Libellum Supplicem ad Innocentium Papam XI, licet ab Inquiſitore Status Veneti perpetuis tenebris damnatus ſit; & ad Exhibitionem ſuam errorum, nondum ſcilicet erubeſcere doctus ex Reſponſionibus meis. Tum appellat num. 34 ad *brevem Carmelitarum Chronologiam*, per totum Articulum 16 Exhibitionis extenſam, in qua *clare oſtenditur*, ait, *Ordinem à S. Propheta Elia in veteri Teſtamento eſſe inſtitutum, & abſque interruptione huc uſque continuatum.* Imo tam clare id ibi oſtenditur; ut Oſtenſor cum ſuis, aut allatis à ſe probationibus diffidens, aut aliter ſentientium argumentis reſpondere impotens, *ſperet* collaboretque ut *deſuper Papebrochio ceteriſque adverſariis perpetuum à Sancta Sede imponatur ſilentium; non obſtante quod P. Janningus hoc modo omnibus aſtute impedire moliatur.* Non molitur impedire aſtute, qui palam loquitur quod ratio & veritas dictat. Aſtute molitur opprimere alium, qui Judici perſuaſum cupit, in gratia, quam ipſe petit, alterius nihil intereſſe, cum interſit quam maxime; & præterea poſtulans ipſum perpetuo ſilentio à Judice damnari, poſtulat id fieri *quam ſecretiſſime, nemine citato, nemine audito.* Interea hinc patet, Præambulum illud, Memoriali recentius, non anno ſuperiore, ut fingitur, ſed nuperrime impreſſum eſſe: cum ſperet obtinere ſilentium nuperrime tantum peti cœptum. Oppono autem ego Præambulo iſti Elucidationem meam Hiſtoricam: de Memoriali ipſo; quia non directe pro antiquitate Ordinis pugnat, ſuo tempore videbitur. Quamvis enim hic mihi ſilentium ipſe ultro præſcribam circa antiquitatem Ordinis: in aliis tamen nihil debere volo Carmelitis: quibus quamdiu lubebit accuſare me meaque ſcripta; tamdiu mihi me meaque defendere & lubebit & licebit. Nunc ad tertium ſcriptum, Nolæ, aut potius Neapoli, nuper impreſſum.

§. III. *Duo alii libri, à Reverendiſſimo Patre de Villalobos, totius Sacri Ordinis Carmelitani Priore Generali Romæ, extra Romam impreſſi.*

Titulus uni eſt, *Hiſtorico-ſacra & Theologico-dogmatica Diſſertatio de vera Origine & progreſſu Monaſtices; ejuſdemque primo cultore, magno Propheta Elia, Carmelitarum parente, ſub tribus, Obedientiæ, Paupertatis, & Caſtitatis votis &c.* Auctor operi inſcribitur *Reverendiſſ. P. M. Joannes Feyxoo de Villalobos, totius Ordinis Beatiſſimæ Virginis Mariæ de monte Carmeli* (ut catenam aliorum ejus titulorum omittam) *Prior Generalis:* Editor autem *Illuſtriſſ. ac Reverendiſſ. Dominus D. Fr. Daniel Scoppa, de Carmeli Cœtu ad Nolanam Infulam aſſumptus.*

17 Locus & annus impreſſionis notantur *Nolæ* MDCXCVII: quod neſcio, qui conciliari poſſit cum tempore; quo Approbationes & Facultas imprimendi datæ fuerunt; pleræque eodem anno ac menſe Decembri. Et is quidem, cui à Regio Collaterali Conſilio liber cenſurandus, antequam imprimi poſſit, ut fieri aſſolet, commiſſus fuerat, *Fr. Benedictus de Noriega*, non ante diem 12 *Decembris* 1697, *Neapoli ex ſuo Franciſcano S. Mariæ Novæ Conventu*, retulit librum *typis dari poſſe*, niſi aliud Regio Conſilio Collaterali videretur. Hoc autem Conſilium, *viſa ſupradicta*

prædicta Relatione, reſpondit die 19 ejuſdem Decembris: *Imprimatur & in publicatione ſervetur Regia Pragmatica.* Hæc autem Pragmatica an ſervata ſit, videant illi, qui propterea jam neſcio quid patiuntur Neapoli: imprimi certe liber ante illud tempus legitime non potuit: adeoque nec abſolvi ante fidem anni ac menſis iſtius.

18 Videat etiam Illuſtriſſimus Præſul Nolanus, quomodo ante diem 11 ejuſdem Decembris, ſupplicans Excellentiſſimo Proregi, ut librum ſibi in ſuo Epiſcopali palatio imprimere liceret, pro motivo alleget, ipſum *à Regio ejus collaterali Conſilio jam approbatum eſſe*: quam approbationem conſtat tantum eſſe datam die 19 ejuſdem menſis. Videant præterea illi, quorum res agitur, quo modo ibidem petere per eumdem Illuſtriſſimum, uti paulo ante per Onufrium Paci, potuerint facultatem *recudendi* ſeu *reimprimendi* librum ſuum; quem conſtat antea numquam cuſum aut impreſſum fuiſſe, niſi forte quatenus complectitur Theſes in Hiſpania propugnatas, earumque compendium; quæ ſimul ſumpta vigeſimam libri partem vix conficiunt.

19 Reliqua autem numquam impreſſa fuiſſe, conſtat primo ex ejuſdem Illuſtriſſimi Allocutione ad Ordinem ſuum, dicentis, ſe *Theſes illas, quas paucis abhinc annis* ſub præſidio Reverendiſſimi P. de Villalobos propugnatas vidit Hiſpania, *novis elucubrationibus ab eodem auctas, publici juris facere.* Conſtat 2, ex Onufrio Paci, jam memorato, qui fatetur Theſibus *additamenta notarum & explicationum*, ſane prolixiſſima, ab eodem auctore adjecta eſſe. Conſtat 3, ex eo, quod paſſim toto libro refutandi ſumantur auctores aliter ſentientes, qui recenter & aliqui eorum vix à biennio ſua ediderunt: quos inter ego ſcribor venire, ſub nomine *Commentatoris* aut *Commentatoris moderni*, cum Reſponſionum mearum Parte priore; mitius tamen aliquantò nunc tractatus ab Auctore libri (ut quidem mihi ſcribitur) quam cum anno 1695 idem liber, licet ex Reſponſionibus meis tunc nondum auctus, Reverendiſſimo ſacri & Apoſtolici Palatii Magiſtro pro approbatione & impreſſione facienda Romæ, oblatus fuit manuſcriptus. Ex quo denuo conſtat, librum, cum manuſcriptus Magiſtro S. Palatii oblatus ſit, antea impreſſum non fuiſſe, atque adeo nec debuiſſe nec potuiſſe ſine diſpendio ſinceritatis à Prorege peti *recudendum* ſeu *reimprimendum*.

20 Porro oblatum fuiſſe librum Romæ, ubi Auctor morabatur, pro approbatione & imprimendi facultate obtinenda Reverendiſſimo P. Magiſtro S. Palatii; ut aliunde neſciretur, conſtat ex *Approbatione adm. R. P. Magiſtri Joſeph de Sarabia Ordinis Prædicatorum*, libro præfixa, quæ incipit: *Ex commiſſione Reverendiſſimi Patris Magiſtri Sacri & Apoſtolici Palatii, vidi hunc librum, intitulatum, Hiſtorico-Sacra & Theologico-dogmatica Diſſertatio.* Non tamen probatum fuiſſe eidem Reverendiſſ. Patri Magiſtro aut librum aut impreſſionem ejus, colligitur (quamquam & aliunde ſciatur) tum ex eo quod Romæ, ut cupiebat Auctor, permiſſus non ſit imprimi: tum ex eo, quod extra Romam, cum Auctor Romæ actu morabatur impreſſus ſit abſque facultate neceſſaria ejuſdem Reverendiſſimi S. Palatii Magiſtri.

21 In hoc ipſo libro *Lectorem benevolum* alloquens *Fr. Andreas Maſtebonus, humilis Carmelita, Provincialis Scotiæ*, inter alia *ingenii decora*, à Reverendiſſ. Patre de Villalobos *Religioni relicta*, enumerat *Brevem Chronologiam Religionis perfectæ: ſuperaddita vulgari: in qua*, inquit, *Eliani Ordinis pervetuſta origo defenditur, & jus omnium*

neum Carmelicolarum ejus ſolitudine cuſtoditur. Hujus Auctoris (Joannis Feyxoo de Villalobos) *nomen, jam intra ſeverioris ſilentii clauſtris detentum, in publicam lucem laudemque prodire fas & jura ſinunt.* Neſcio profecto, an ſinant: certe non expedit in lucem prodire nomen Auctoris, quamdiu liber ipſe perambulat in tenebris. Dudum ille quæſitus mihi fruſtra fuit, etiam Romæ. Hinc tamen his ipſis diebus nuntiat mihi quiſpiam, tandem ſibi viſum eſſe librum, ſecreto acceptum per tertiam & amicam manum: ipſum *ope totius Carmelitici Inſtituti Sanctiſſ. D. N. Innocentio divina providentia Papæ* XII prætendi *oblatum*: impreſſum *Lugduni* 1696 *in Officina typographica Joannis Baptiſtæ de Velle Cum permiſſu.* Cujus autem permiſſu? Neque enim nomen Auctoris, aut Inquiſitionis, aut Cenſoris, aut Approbatoris, aut ullum approbationis veſtigium apparet uſpiam toto libro. Continet *Brevis* hæc *Chronologia* paginas 170 in folio; cui ſubjungitur *Elenchus* brevior paginarum 173 & ipſe *oblatus*, ut prætenditur, *Sanctiſſ. D. N. Innocentio* XII *per modum libelli ſupplicis*, ſine approbatione pariter ulla: quaſi ſub tali prætextu & Pontificio nomine imprimere quidquid libuerit illis liceat, qui me ſolenniter accuſant in Exhibitione ſua Art. 4 §. 5, quamvis falſò, quod *in Propylæo Maji omiſſum annum impreſſionis, contra Clementis VIII Inſtructionem.* Scilicet omiſſio anni impreſſionis reddit librum accuſabilem ac damnabilem juxta Carmelitas; non reddit talem omiſſio Approbationis ac Cenſuræ Ordinarii, quæ non tantum per Clementis VIII Inſtructionem neceſſaria eſt, ſed abſolute requiritur per Indicem Concilii Tridentini.

22 Hiſce ego libris, quantumvis voluminoſis, aliud reponendum non exiſtimo, præter Reſponſiones meas jam editas & Decretum ſanctiſſ. D. N. Urbani VIII, Tomo 5 Bullarii, numero 51 relatum, quo, die 18 Septembris 1625 *ſtatuit ac decernit, ut impreſſum nemo in ſtatu, Sedi Apoſtolicæ mediate vel immediate ſubjecto, degens, cujuſvis conditionis, gradus, ordinis & dignitatis exiſtat, libros de quavis materia tractantes, & ubicumque compoſitos, audeat aliò deferre vel mittere imprimendos ſine expreſſa in ſcriptis approbatione. Illuſtriſſimi & Reverendiſſ. D. Card. S. D. N. Vicarii, & Magiſtri ſacri Palatii, ſi in Urbe; ſi vero extra Urbem exiſtat, ſine Ordinarii & Inquiſitoris loci illius, ſive ab iis Deputatorum, facultate & licentia operi præfigenda.*

Libris autem, quos contra præſentis Decreti tenorem imprimi contigerit, præter alias pœnas, arbitrio ſuæ Sanctitatis infligendas, abſque alia declinatione ex nunc prohibet, & pro expreſſe prohibitis haberi vult & mandat: contrariis quibuſcumque non obſtantibus &c.

23 Opponi etiam poteſt, non tantum duobus ultimis, ſed etiam aliis, prius recenſitis libris, *Vera Origo ſacri Ordinis Carmelitani* à me nuper, ut declarationem doctrinæ meæ, tot perſecutionum, accuſationum & cenſurarum, quas patior, cauſam primariam, S. D. N. Innocentio Papæ XII ſupremo Judici, ac toti mundo exhiberem, *hiſtorice demonſtrata.* Libri quippe omnes prædicti eo tendunt, ut repetitam ab Elia Propheta decimo ante Chriſtum natum ſeculo inſtitutionem Ordinis ſui vere Religioſi, & continuatam perpetuo nec umquam interruptam ſucceſſionem ejus huc uſque, perſuadeant etiam eruditis peritiſque hiſtoriarum.

§. IV.

§. IV. *Proteſtatio tenendi poſt hac de antiquitate Carmelitana ſilentii ejuſque cauſæ.*

24 INtelligo identidem, alios minoris momenti Libellos alibi, præſertim per regnum Neapolitanum, volitare; quorum hactenus exemplar nanciſci non potui. Sed neque valde me ſollicitum illi habent, ſimilibus jam aſſuefactum longâ tolerantiâ: & prævideo plures etiam ac plures impoſterum edendos: qui quidem calumniis me novis onerare poterunt: non tamen efficient, ut ego ſibi amplius aliquid reſpondeam circa antiquitatem, Chronologiam & ſucceſſionem ab Elia numquam interruptam; quam reſpondi jam, in Vera Origine Ordinis Carmelitani; & in Non vera Origine ejuſdem Ordinis, ſed omnino de iis ſilere, uti ſemper optavi, ita nunc firmiſſime ſtatuo; quia video illud nunc tandem toti mundo probandum; poſtquam ipſi Patres Carmelitæ monſtrarunt, ſe illud optare, atque inſtantiſſime nuper à S.D.N. Innoc. XII (quem Deus diu Eccleſiæ ſuæ ad pacem publicam conſervet) petierunt, petitumque, per ſacram Congregationem Concilii Tridentini reipſa obtinuerunt, niſi forte petitionis ipſos ſuæ mox pœnituerit. Præceptum enim quod mihi hic Antverpiæ minati nuper Patres illi fuerunt, jam quadrimeſtri facile ſpatio æquanimus expecto, ſic comparatus, ut illud beneficii loco excepturus, atque exoſculaturus, & ad amuſſim obſervaturus ſim.

25 Cum tamen nuſquam compareat, deprecantibus, ut intelligo, qui ante petierant, ejus publicationem; & interea ego novis eorumdem libris ad loquendum laceſſar; accipe Lector, cum Proteſtatione mea de cetero ſilendi rationes, quæ me ad ſilendum movent, ac movere quemvis debent.

26 Prima ratio eſt, Deſiderium (ut de proprio nihil nunc dicam, quod ſemper animo meo inſedit) quo PP. Carmelitæ, ſilentium nuper à S.D. Noſtro, ut modo dicebam, enixe petierunt, ut in ſupplicibus libellis, ea ſuper re Pontifici & ſacræ Congregationi porrectis, mox leges. Altera ratio mihi eſt, vel ſolus S.D. Noſtri nutus, quo, remittendo Libellum Supplicem ex voto PP. Carmelitarum ad S. Congregationem Concilii, quod petebatur ſilentium viſus eſt & ipſe approbare. Tertia ratio & præcipua eſt, ipſum Decretum, quod prædicta ſacra Congregatio poſt maturam diſcuſſionem ſapientiſſime concepit, ſuis poſt Libellos Supplices, Lectori exhibendum verbis. Hoc eſt, quod meum ſilendi propoſitum defendet contra obtrectatorum atque adverſariorum ſiniſtras interpretationes, conaturorum fortaſſis perſuadere aliquibus, ideo me ad ſilentium confugere, quia reſpondere non poſſum. Decretum illud, etiam non publicatum tanti mihi eſt, ut præ illius reverentia omnium obtrectatorum dicteria prorſus contemnam.

27 Non tamen opinetur P. Sebaſtianus aut Rev. P. de Villalobos, aut P. Agathangelus, aut alius quivis, me proteſtantem de ſilentio à me tenendo circa antiquitatem Ordinis; continuo etiam ſilentium in aliis materiis, illuc non ſpectantibus ſervaturum: ſed ſciant potius, quoties in talibus accuſare me lubitum ipſis fuerit; toties mihi lubiturum atque etiam liciturum innocentiam meam tueri.

LIBELLUS SUPPLEX PP. CARMELITARUM.

S. D. Noſtro oblatus , ab eoque remiſſus ad S. Congregationem Concilii , ubi die 22 Februarii 1698 lectus fuit originali ſuo Italico tenore , cui ex oppoſito addo Latinam ejus verſionem.

BEATISSIME PATER.

28 ORdo humillimus Dominæ noſtræ de Monte Carmelo, profundiſſime ad ſanctiſſimos Sanctitatis Veſt. pedes proſtratus, reverenter exponit; qualiter , non obſtante eo quod, tam multis ſeculis jam decurſis, per Bullas & Litteras Apoſtolicas; per Officia divina & Martyrologia Sedis Apoſtolicæ judicio approbata, quorum in adjunctâ chartâ ſub litteris indiculus datur) per revelationes etiam factas perſonis ſanctis Deique famulis; per aſſertionem & traditionem quaſi numero infinitorum Scriptorum, claſſicorum & veridicorum, tam regularium quam ſecularium; publica voce, & fama ac credulitate univerſali, ſemper fuerit pro re certa reputatum exiſtimatumque, quod Fundatores & primi Inſtitutores præfati Ordinis fuerint ſancti Prophetæ Elias & Eliſeus, cum continuata & numquam interrupta ſucceſſione ; abſque eo quod ſancta Sedes ejuſmodi aſſertionem & traditionem unquam in dubium revocaverit, aut prohibuerit, quin potius eamdem ſemper admiſerit in præallegatis Pontificiis Bullis , divinis Officiis , Martyrologiis, aliiſque publice impreſſis documentis : nihilominus quidam Scriptores moderni, ſive ex incidenti, ſive ex profeſſo; ex ſolo proprii arbitrii motu ingeniique oſtentandi pruritu , potius quam ex neceſſitate aliqua vel occaſione ipſis data , ſiverint ex calamo ſuo

BEATISSIMO PADRE.

L'Umiliſſimo Ordine di Noſtra Signora del Carmine, profondiſſima mente proſtrato à i ſantiſſimi Piedi di Voſtra Santità , riverentemente eſpone , come, non oſtante che in tanti ſecoli traſcorſi , e per Bolle, e Lettre Apoſtoliche , e per Officii divini , e Martirologi approvati dalla Sede Apoſtolica (de i quali ſe ne da nota injunta ſegnata lettera A) e per revelationi havute da Santi e ſervi di Dio , per aſſertioni e traditioni di numero quaſi infinito di claſſici , e veridici Scrittori ſi regolari , come ſecolari, e per publica voce è fama, & univerſal credenza , ſi ſia ſempre tenuta per coſtante , che gli Fondatori e primi Inſtitutori dell' iſteſſo Ordine , ſiano ſtati li Santi Profeti Elia & Eliſeo, con continuata e mai interrotta ſucceſſione , ſenza che la S. Sede habbia già mai poſta in dubbio , ò proibita, anzi ſempre ammeſſa tal aſſertione e traditione nelle dette Bolle Pontificie , Officii Divini , Martirologi , o nelle publiche ſtampe: contuttociò tal uni Scrittori moderni , ò ſia incidenter , ò ex profeſſo , più per mero capricio & eſſercitio d'ingegno , che per neceſſità, ò occaſione , che ſe le ſia data, ſi ſono laſciati uſcire dalla penna coſe tali , che ridondano in diſcredito di detta antica , & approvata traditione delle Bolle , & autorità Apoſtolica , & in deriſo dall' Ordine medeſimo ; diſcettando ſovra queſta materia , ò ſia per non haver viſto gli ſudetti antichi & Apoſtolichi monumenti, ò pure viſti e rimirati con

peca

poca affettione la loro verità.

Onde per non neceſſitare i Religioſi di dette Ordine à riſpondere à ſimili oppoſitioni e diſcettationi, con divertirſi da altri loro ſtudii, più utili e proficui alla Religione Cattolica, & alienatiſi dall' oſſervanza da eſſi profeſſata, e per non dar occaſione ad ulteriori diſpute, repliche, & altercationi e di deriſo alli heretici e ſcandalo al mondo, vedendo modernamente controverſa una opinione e credenza, communemente nel corſo di tanti ſecoli tenuta e ſeguitata, con approvatione della Sede Apoſtolica. Il medeſimo Ordine percio Supplica umilmente V. Beatitudine: à fargli gratia di ſuo moto proprio, imporre fine à queſta controverſia & altercatione, con ordinare con ſua Bolla, ò Breve particolare, che di queſta materia, non impugnata, anzi ammeſſa tante volte, & in tante occaſioni dalla Sede Apoſtolica, non ſe ne tratti, non ſe ne ſcrivi, e non ſe ne ſtampi più; ma ſi laſci ſtare nel ſuo ſtato, e termine, che al preſente ſi trova; eſſendoſi coſi praticato più volte in caſi ſimili della medema S. Sede Apoſtolica, come dall' eſſenſa de quali ſe ne dà nota anneſſa, ſegnata lettera B: con degnaſſi V. Santità di commettere à chi le pare, che con tutta ſegretezza, e ſenza chiamare ne ſentire alcuno per non dare nuova cauſa à maggiori ſtrepiti, & altercationi riconoſca la verità di queſto fatto, con tutte le ſue giuſtificationi e verificationi; per referirlo à V. Santità, e provedere poi opportunamente alla fede, e credenza delle ſudette Bolle Pontificie, e de' Divini Officii Martirologi & indennità e quiete e laceratione del credito dell' Oratore, e per evitare ancora ſcandali; proibendo eſpreſſamente, che in avvenire non ſia lecito ad alcuno di diſputare, trattare, e criticare di queſta materia; tanto più, che non s'apporta pregiuditio ad alcuno, non pretendendo per queſto, il medeſimo Oratore, d'acquiſtare prerogativa maggiore di quella go-

ea profluere, quæ prædictæ antiquæ & approbatæ traditioni, Bullis Apoſtolicis & auctoritati fidem derogant, in detrimentum ipſiuſmet Ordinis, diſceptando de hoc argumento; vel quia non viderunt præfata Apoſtolica & antiqua monumenta, vel quia eorum veritatem affectu minime benevolo inſpexerunt conſideraveruntque.

29 Ne igitur cogantur dicti Ordinis Religioſi ſimilibus ſibi oppoſitis diſſertationibus, reſpondere, divertique ab aliis ſuis melioribus, atque Catholicę Religioni utilioribus ſtudiis, & deflectere ab obſervantia quam profitentur, itaque occaſionem præbere ulterioribus diſputationibus, & replicatis altercationibus, cum hæreticorum riſu & populorum ſcandalo, videntium quod nunc primum in controverſiam adducatur opinio & credulitas, tot ſeculorum decurſu ſucceſſive recepta, & approbata per Apoſtolicam Sedem; idem Ordo humiliter ſupplicat Beatitudini veſtræ, ut gratioſe ſibi inclinata dignetur imponere finem huic controverſiæ & altercationi; mandando per ſuam Bullam vel Breve particulare, ut de opinione illa, nunquam impugnata, ſed toties tamque variis occaſionibus admiſſa per Apoſtolicam Sedem, non tractetur, non ſcribatur, non imprimatur amplius quidquam; ſed permittatur ipſa manere in eo ſtatu & terminis, in quibus modo reperitur: quemadmodum factum ſæpius in ſimilibus caſibus, ab ipſa Apoſtolica Sede, de quorum caſuum realitate ſpecialis notitia datur in annexa charta ſub littera B. Ita ſcilicet ut ſua Sanctitas dignetur committere cui magis placuerit, ut quam ſecretiſſime, & nemine citato auditoque (ne nova occaſio detur majoribus altercationibus atque rumoribus) cognoſcat de veritate hujus facti cum ſuis omnibus juſtificationibus & verificationibus; ut ex eo informata Sanctitas Veſtra poſſit deinde opportune providere fidei

& auctoritate prædictarum Bullarũ Pontificiarum, divinorum Officiorum & Martyrologiorum; nec non indemnitati & quieti ac fidei ipſius Oratoris dilaceratæ, ad evitanda inſuper futura deinceps ſcandala, prohibendo expreſſe ne cui poſthac licitum ſit diſputare, tractare, criticare ſuper hoc argumento; idque eo magis, quod id futurum ſit abſque ullius præjudicio: cum idem Orator non prætendat hinc acquirere majorem ullam prærogativam, ea qua modo fruitur, ſed tantum ut ſibi conſervetur antiquiſſima ſua & quaſi continuata poſſeſſio, quam nunc obtinet plurium ſeculorum. Et Deus &c.

de al preſente; mà ſimplicemente, che ſe gli preſervi il ſuo antichiſſimo, e continuato quaſi poſſeſſo, in cui ſi trova nel corſo di piu ſecoli, & Deus &c.

SACRÆ CONGREGATIONI CONCIL.

Eminentiſſ. & Rever. Domini.

30 CUm Dominus noſter remiſerit huic ſacræ Congregationi annexum Memoriale cauſa ſuffragii: ideo Religio Carmelitana humillime ſupplicat Eminentiis Veſtris, dignentur favorabile ſuffragium dare, ad eum qui ſpectatur finem: quia non intendit eo facto præjudicare cuiquam, aut tollere aliquid tertiæ cuivis perſonæ; imo nec acquirere prærogativas aut privilegia majora, quam quibus in præſentiarum fruitur, & ſemper fruita eſt præterito tempore; ſolum autem prætendit, ut ſibi provideatur; imponaturque ſilentium rigoroſum linguis & calamis detractoriis & laceratoriis inſtituti atque honoris ſui; utque finis imponatur inutilibus & ſcandaloſis diſputationibus, cavillationibus & altercationibus, redundantibus in vilipendium & opprobrium, non ſolum ipſius Religionis, ſed etiam Apoſtolicæ Sedis & traditionum ejus; quemadmodum diffuſius demonſtratur in prædicto Memoriali, per folia his adnexa, ad quæ &c. Et Deus &c.

Eminentiſſ. e Reverend. Signori.

HAvendo Noſtro Signore rimeſſo à queſta Sacra Congregatione l'anneſſo Memoriale per il voto; perciò la Religione Carmelitana ſupplica humillimente l'Eminentie Veſtre per il ſuo voto favorevole, all'iſtanza che ſi fa, poiche in queſta non pretende pregiudicare, ne togliere coſa alcuna al terzo, ne tampoco di acquiſtare ne prerogative ne privileggi maggiori di quelli che gode preſentemente, ed hà goduta ſempre per il paſſato; mà ſolamente, che venga proveduto, e ſia impoſto perpetuo e rigoroſo ſilentio alle lingue e penne detrattrici, e laceratrici del ſuo inſtituto ed honore, ed alle inutili e ſcandaloſe diſpute, e ritacazioni, ed altercationi, ridondanti in diſprezzo ed opprobrio non meno della ſteſſa Religione, che della Santa Sede Apoſtolica, e delle ſue traditione, come più ampiamente ſi moſtra nel detto Memoriale, à fogli in eſſo anneſſi: quali &c. Et Deus &c.

DE-

DECRETUM CONGREGATIONIS CONCILII.

Cum ſanctiſſimus Dominus noſter, non ſine gravi animi ſui moleſtia, nuper intellexerit, acres obortas fuiſſe diſputationes ſuper primæva Inſtitutione Ordinis B. Mariæ de Monte Carmelo, illiuſque Succeſſione à Prophetis Elia & Eliſeo, cum magno Chriſti fidelium ſcandalo, ob hujuſmodi minus neceſſarias contentiones, præſertim inter Viros Religioſos, de rebus alioquin minimè ad fidei veritatem, aut morum diſciplinâ pertinentibus, atque ob quamplures libros ac libellos, acerbiori ſtylo hinc inde deſuper conſcriptos: adeoque ſerio perpendens, in quantam malorum ſegetem hujuſmodi diſſidiorum zizania ſuccreſcere poſſint, niſi ſolicite ex agro Dominico evellantur; volenſque opportunum remedium deſuper adhibere, debitaque cum maturitate in hujuſmodi negotio procedere, illius examen Sacræ Congregationi Concilii ſedulo diſcutiendum remiſit.

33 Quocirca eadem Sacra Congregatio, die 8 Martii 1698, prævia diligenti negotii diſcuſſione, ac re mature perpenſa, cenſuit; ſi eidem Sanctiſſimo D. N. placuerit, per ejus litteras Apoſtolicas in forma Brevis, motu proprio, & ex certa ſcientia expediendas, & de more in locis ſolitis promulgandas, imponi poſſe ac debere perpetuum ſilentium ſuper præfata quæſtione, de primæva inſtitutione, ac ſucceſſione Ordinis Carmelitarum à Prophetis Elia & Eliſeo; ac hujuſmodi ſilentium perpetuo ſervandum eſſe à defenſoribus utriuſque ſententiæ, nec non ab omnibus & quibuſcumq; aliis, cujuſlibet gradus, ſtatus, conditionis, ordinis, ſocietatis, & inſtituti, etiam ſpeciali & individuali nota digni, tum in ſcriptis, diſſertationibus, & libris in poſterum typis edendis, tum in publicis

blicis diſputationibus, ac Theſibus, ſub pœna excommunicationis latæ ſententiæ, à tranſgreſſoribus ipſo facto incurrendæ.

34. Rurſus cenſuit, libros, Theſes, ſeu Scripta quæcumque, contra formam præfatarum litterarum Apoſtolicarum in poſterum edenda, eo ipſo, & abſque alia declaratione, fore & eſſe prohibita, ſub eiſdem pœnis contentis in regulis Indicis librorum prohibitorum; ea tamen adjecta declaratione, ut per hujuſmodi ſilentii impoſitionem, nullum majus pondus accedat uni vel alteri exdictis ſibi adverſantibus opinionibus; ſed maneat utraque in ſtatu, ac terminis quibus modo reperitur, donec aliter Sedi Apoſtolicæ viſum fuerit determinare.

35 His ita ſtatutis, ne quid ex parte mea deſit quominus ſcandala tollantur, quæ ex parte mea poſita non fuerunt, putant PP. Carmelitæ præcepto ſilendi de antiquitate ſua omnibus impoſito ſcandala continuo tollenda eſſe. Bene habet. Attamen ſi alios pridem ſilere permiſiſſent, aut ipſi voluiſſent ſilere, nulla ſcandala nunc forent tollenda, quia nulla veniſſent. Ego interea exiſtimo ſilentium quod impedire olim potuiſſet, quo minus veniſſent ſcandala; nunc quantumvis rigoroſe ſervetur, illa per ſe non ſublaturum. Naſci ſcandala præcipue cœperunt ex quo PP. Carmelitæ in Belgio ſuis in Capitulis ſtatuerunt, amplius non convenire ad publicas Societatis noſtræ diſputationes in Scholis, aut Sanctorum ſolennitates præcipuas in eccleſiis, uti moris eſt inter Religioſos: & reipſa ab illis abſtinuerunt Calceati jam annos viginti & amplius; quantumvis ſub initium abſentiæ ſuæ ſemper à noſtris ad exercitationes Scholaſticas more ſolito invitati. Variis deinde modis ſolicitati ad iſtiuſmodi mutua Religioſorum officia accipienda atque reddenda, aliam abſentiæ ſuæ & ortorum inde ſcandalorum cauſam non reddiderunt quam ſcripta Papebrochii, à quo prius Satisfactum ſibi volebant illorum retractatione quam Diſputationes noſtrorum præſentia ſua honorarent; nequidquam contendentibus noſtris, controverſiam hiſtoricam de origine Ordinis nihil habere cum Theſibus philoſophicis aut Theologicis commune.

36 Diſplicuiſſe ac diſplicere Superioribus utriuſque Ordinis Carmelitarum, ipſiſque imprimis Reverendiſſimis Generalibus, modum agendi ſuorum belgarum, tam parum religioſum, & ſcandaloſum in vulgus, manifeſtum fit ex mandatis & exemplis eorumdem illa ſuper re datis. Nam Reverendiſſimus P. Philippus à S. Nicolao, Excalceatorum Generalis, cum anno 1696 ineunte, Belgium obiret, religioſa ſuorum domicilia viſitans; ubi venit Lovanium, ipſique Fratres ſui ſolennem menſe Februario inſtituerent Diſputationem Scholaſticam, juſſit etiam invitari Patres Societatis Jeſu, eo quod ubique ab ipſis, maxime in Belgio, fuiſſet humaniſſime exceptus. Invitati comparuerunt Profeſſores noſtri; & omnia pacifice peracta ſunt. At ubi iidem Profeſſores noſtri ad Proximas diſputationes ſuas viciſſim invitarent PP. Carmelitas

præ-

prædictos: tantum abeſt, ut vicem reddere, ac invitati accedere ad nos dignati ſint, ut paulo poſt invidioſis theſibus, motore & auctore præcipuo, Fr. Agathangelo, de quo ſupra noſtros ibidem laceſſiverint ac novarum contentationum flammam ſuſcitaverint, quæ hodiedum ſopita non foret, niſi noſter Profeſſor, P. Joannes Baptiſta Arents; conſpicatus, nimium exardeſcere adverſarii ſui animum; ratus etiam, ſat multa ſe pro defenſione veritatis ſcripſiſſe ipſam agnoſcere volentibus; nec non intelligens, Romæ Decretum eſſe conditum, quo omnibus interdicatur diſputatio de antiquitatibus Carmelitanis (talia enim in theſes theologicas jam irrepſerunt) maluiſſet primus cedere, quam qualia merebantur ultimum ab adverſario objecta, reſpondere.

37 Diſplicere etiam Reverendiſſimo P. Barberii Calceatorum Generali, magis quam Deceſſori ſuo, præfervido antiquitatis juſto majoris patrono, Patrum Carmelitarum in Belgio procedendi modum, docet ejuſdem religioſiſſimum exemplum, quo cum præcipuis Ordinis ſui Superioribus, Romæ præſentibus (ut nobis inde nuntiatum fuit) feſta S. Ignatii luce ad eccleſiam noſtram domus profeſſæ convenire dignatus fuit, exceptuſque humaniſſime ab adm. Rev. Patre noſtro Generali, Thyrſo Gonzalez, & Sacerdotalibus veſtibus decore indutus, atque ad ſacra S. Ignatii lipſana deductus, ibidem ſacris operatus eſt. Similiter fecit Reverendiſſimus P. Slabata Procurator Generalis Excalceatorum, etiam nomine Reverendiſſimi ſui Generalis, qui aberat ab Urbe.

38 Sperabant Romæ Patres noſtri (fortaſſis & optabant Reverendiſſimi Generales utriuſque Ordinis prædicti) aliquid ſimile eodem feſto factum fuiſſe in Belgio à Patribus Calceatis. Sed tantum abfuit, ut id conſolationis renuntiare potuerim Romanis; ut potius ipſorum dolorem augere debuerim, ſignificando quod per Octavam ſolennis Commemorationis B. Mariæ de monte Carmeli, non uno per Belgium loco, acerbius quam umquam alias, pro concione invecti fuerint, non ſolum in me, ſed etiam Societatem univerſam, ejuſque inſtitutum, illa quoque inſectando & contra dicendo, quibus ſine excommunicatione latæ ſententiæ contradici non poteſt. Credidiſſes, vicinam (ut hîc quidem putabatur) præcepti Pontificii, de ſilentio impoſterum ſervando; publicationem, omnium ora ſolviſſe; & quidquid hactenus verecundia prohibuerat dici, metum ne ſibi numquam ea dicere liceret ſtimulaſſe, tunc ſimul evomere voluiſſe. Præcipuam inter Declamatores iſtos laudem, ſed apud ſuos tantum, tuliſſe videri poteſt qui Dominica ſolennis Commemorationis, 20 Julii, pridie natalis S. Eliæ Prophetæ, Brugis in celeberrima comitatus Flandriæ civitate, pro concione dicturus aſſumpſit hoc thema, *Ave Maria* conatus probare verba illa non ab Angelo primum, ſed ab Elia fuiſſe pronuntiata, quando hic eminus aſcendentem nubeculam aſpexit, in eaque didicit omnes Deiparæ Virginis virtutes, ad quarum exemplum *ex tunc* (teſte Palæonydoro) inſtituit Ordinem Carmelitanum, eo modo ut ipſa quoque Deipara dici poſcit *ex tunc* ordinem eumdem inſtituiſſe, atque ita ejus etiam fundatrix ſit cum Elia.

39 In altera ſuæ dictionis parte invectus eſt contra invidos, qui ſeculo Chriſti duodecimo natum ordinem contendunt, debacchatuſque mirabiliter contra libellum, *Vera origo* ... *Sacri Ordinis Carmelitani*; ipſum dicebat mendaciſſimum & Scandaloſiſſimum eſſe; ſuam in auctoris nomine damnationem præferre:

ex-

excerptum quippe ex libris Papebrochii, utique damnatiſſimis in Hiſpania, non poſſe non ipſum quoque damnatiſſimum eſſe. Et hic concionem interrupit prælegitque auditoribus ſuis Decretum Inquiſitionis Toletanæ contra 14 tomos de Actis Sanctorum; factus ex concionatore lector atque ex panegyriſta Magnæ Virginis, præco improbatæ paſſim alibi ſententiæ; ac tandem conclu ſit; dignum eſſe libellum iſtum, qui publice in foro ac pegmate manu carnificis flammis detur. Sequenti die nihilo mitius declamavit concionator contra inſtitutum Societatis, multa carpens in votis ſimplicibus Scholaſticorum ejus, ſeque vinculo excommunicationis per hoc ipſum illigaſſe putatur. Tantæne animis religioſis iræ! tantane aliis nocere voluptas, ut tibi ipſe non parcas!

40 Non hæc via eſt tollendi ſcandala quæ tollere rogatur Pontifex Romanus Si hæc deinceps (ut confido) tollantur animis publice reconciliatis; unum prætera opto ac jure poſtulo, ut pax quoque libris meis fit, quantum nunc quidem à vobis pendet: ac deſinant aliqui, Romæ circumeuntes ac perſuaſionibus, magis ſpecioſis, quam veris, interitum illis machinari. Ab apertis accuſationibus libris meis non metuo, metuo autem ab occultis ac doloſis; ſæpe ſub ſpecie veritatis, aut per iniquam interpretationem, aut verbi alicujus omiſſionem vel additionem, aut per ignorationem præcedentium vel ſequentium, ſæpe fallunt & occupant animos, minus cautos, aut curis gravioribus diſtractos. Quale enim eſt illud, quod contra libros circumfertur ex Apoſtolo, *Pietas ad omnia utilis eſt*: libri autem Papebrochiani tollunt pietatem? Quam ſancta eſt harum propoſitionum prima, recte intellecta; tam eſt falſa & injurioſa & Scandaloſa, ſecunda. *Pietas*, inquit, S. Auguſtinus Ep. 52, *eſt verax veri Dei cultus; unde omnia recte vivendi ducuntur officia*. Et Chriſtus Dominus, qui vel ab ipſis Phariſæis apud Mattheum 22, Scitur *verax eſſe, & viam Dei in veritate docere*; docet apud Joannem 4, quod *eos, qui adorant Deum, in veritate oporteat adorare*. Quia nempe vera Pietas fide nititur, & fides veritate. Atque hæc pietas *ad omnia utilis eſt*, quia inde, *omnia recte vivendi ducuntur officia*, quod ait Auguſtinus. Et hanc pietatem tantum abeſt ut tollant libri mei ut eam adſtruant ubique, & tanquam unicum ſibi ſcopum propoſitum habeant, præcipue intendentes, *veracem veri Dei cultum*, & *viam Dei* per exempla Sanctorum *in veritate docere*.

41 Procul ab hac pietate, vere chriſtiana, eſt pietas (ſi tamen hoc nomine appellari ipſam liceat) vulgi & fere muliercularum, quæ in falſa objecta, & ſæpe cum ſuperſtitione aliqua conjuncta, tendit: quam dedocere homines omni tempore conati ſunt Eccleſiæ, Pontifices, Concilia, Epiſcopi, Concionatores & ſcriptores Catholici; falſitas objectorum talium laudabiliter plerumque ab omnibus detegitur, & ab aliquibus, qui curam animarum habent, detegi etiam neceſſario debet, quotieſcumque talium notitiam ipſi acquiſiverunt. Reſcivit Innocentius Sanctæ Memoriæ Papa XI, oſſa cujuſdam Joannis Cala tamquam Sancti, in regno Neapolitano alicubi, publicæ venerationi expoſita, non eſſe Sancti, & continuo officii ſui eſſe putavit, mandare ut oſſa prædicta, ſimul cum pietate vulgi, illa venerantis, in loco profano conderentur, & altaria ſacellaque dicto Joanni erecta; & imagines ejus, cum radiis depictæ, abolerentur. Simile quid nuperrime factum audimus Romæ, poſtquam falſa miracula, & conſecuta inde fal-

falſa pietas populi, annis jam duodecim omnium oculos illuſerat. Quantam vulgi pietatem ſuſtulit idem Innocentius XI per Decretum ſuum, quo anno 1678 declaravit, plurimas Indulgentias, circa quas multorum pietas veriabatur, apocryphas & nullas eſſe? Quiſquis certo reſciverit, hoſtiam, publicæ adorationi expoſitam, conſecratam non eſſe; an is laudabiliter non poſſit monere populum, Chriſtum ſe illic adorare opinantem, erroris ſui? Omitto plura circa Indulgentias, Reliquias, aliaque popularis pietatis objecta, non ſubſiſtentia, paſſim apud Eccleſiaſticos ſcriptores legenda.

42 Verum inquiunt, non eſt cujuſvis circa talia judicium ferre, ſed Summi Pontificis quia Deuteronomii 17 jubet Deus, cauſas dubias inter lepram & lepram ad Sacerdotes referri, & eorum judicio ſtari; ſtare autem, & obedire, eorum imperio nolentes, morte affici. Bene habet. Sed vult Deus ibi tantum recurri ad Sacerdotes in cauſis dubiis magni momenti, quæ ab aliis judicibus jam diſceptatæ, determinari non potuerunt, *quæque* (teſte Cornelio in verſum 9) *ex lege divina decidi debent*: non item, quæ ex Lege humana aut ex factis pendent. *Legis enim* divinæ *interpretatio*, inquit, *pertinebat ad Sacerdotes & maxime ad Pontificem*. Et poſtea ſic enuntiat: *Dico ergo, ſancit hic Deus, ut minores Judices in cauſis dubiis, non tam facti, quam juris & Legis divinæ, recurrant ad Sacerdotes & ad Pontificem, qui Legis ſententiam & mentem explicantes, ſecundum eam, cauſam decidant. Leges enim .... à Deo erant præſcriptæ & Sacris libris conſignatæ; quarum proinde explicatio ad Sacerdotes pertinebat. Secus erat in cauſis & dubiis facti, aut mere civilibus, puta talibus, quæ non ex Lege Dei, ſed ex jure vel naturæ, vel poſitivo humano & rationali reſolvi debebant. In his enim non opus erat conſulere Sacerdotes: ſed vel ſapientes vel judices & Principes ſeculares*. Jam vero quæ cauſæ deciduntur in Actis Sanctorum & hiſtoriis humanis, quæ ſint Legis divinæ? Si quid deciditur, fere in factis conſiſtit, & deciditur ex ratiocinio humano. Neque ſcio cur meum judicium privati hominis in talibus factis amplius aliquid valeat, aut magis reprehenſioni obnoxium ſit, quam cujuſvis alterius privati Hiſtorici. Quorſum vero Proteſtationes meæ juxta mentem & Conſtitutiones Urbani VIII, ſingulis tomis præmiſſæ, quibus omnia judicio Apoſtolicæ Sedis ſubjeci, & nunc ſubjicio?

43 Redeo ad locum Deuteronomii objectum, ex quo validiſſime probari quidem poteſt in quæſtionibus gravioribus, ad fidem ac mores ſpectantibus, recurri debere etiam nunc ad judicium Summi Romanæ Eccleſiæ Pontificis, non item in aliis quibuſvis levibuſque, aut ad factum hiſtoriæ humanæ pertinentibus. Sic loquitur Deus citato cap. 16 ℣.8: *Si difficile & ambiguũ apud te judicium eſſe perſpexeris, inter ſanguinem, & ſanguinem, cauſam & cauſam, lepram & lepram: & judicum intra portas tuas videris verba variari; ſurge & aſcende ad locum, quẽ elegit Dominus Deus tuus: venieſque ad Sacerdotes Levitici generis, & ad judicem qui fuerit illo tempore, quæreſque ab eis, qui judicabunt tibi judicii veritatem: & facies quodcumque dixerint qui præſunt loco, quem elegerit Dominus, & docuerint te juxta legem ejus; ſequeriſque ſententiam eorum, nec declinabis ad dexteram neque ad ſiniſtram. Qui autem ſuperbierit, nolens obedire Sacerdotis imperio qui eo tempore miniſtrat Domino Deo tuo, & decreto judicis, morietur homo ille.* Ita illic Deus; cujus verba omnia, ut jacent, licet pluſcula, referre lubuit; ut appareat, quam aliter ipſa ſonent in fonte ſuo lecta, quam dum leguntur excerpta paucula, & ſæpe detorta

torta in ſenſum à vero alienum, quem affectus illa excerpentis ſibi format.

44 Requiritur illic in ipſo principio, ut res, quæ deferatur ad Sacerdotes vel Pontificem, ſit *difficilis* & *ambigua*, & tam gravis momenti ut verſetur circa dubium homicidium, dubiamque ejus cauſam, aut circa dubiam lepram; circa quam varia præcepta & leges condiderat Deus, Levitici 13: & requiritur, ut res ejuſmodi jam ante ventilata fuerit à judicibus loci; atque ibi decidi propter gravitatem aut ambiguitatem non potuerit. Tunc demum ſurges atque aſcendes ad locum Apoſtolicæ Sedis; quæ judicabit tibi judicii veritatem, decidens quod dubium erat, ac docens quid ſequendum ſit. Si vero Superbieris, ac deciſionibus præceptiſque tam gravibus Apoſtolicæ Sedis obedire nolueris in eo quod deciſum eſt, & quatenus præcipitur, morte morieris æterna, factus Eccleſiæ atque Deo rebellis. Hæc tamen locum habere non exiſtimo in iis dubiis, quæ paſſim occurrunt in Geſtis Sanctorum, circa illorum ortum, obitum, ætatem, tempus vitæ, loca habitationis, exercitia pietatis, munia publica, genus mortis, tranſlationes, reliquiarum veritatem, conſcriptorum de iis Actorum aliaque infinita; quamvis etiam in Breviariis aut Martyrologiis aliquid de iis determinate legatur; uti legitur in Breviario Carmelitano, S. Petrum Thomam, Martyrem ex cruenta morte obiiſſe; atteſtantibus licet duobus vitæ ipſius ſcriptoribus coævis, graviſſimis viris, defunctum eſſe ex morbo, morte naturali. Legitur in Officiis propriis Sanctorum Ordinis Benedictini, ex fide unius Tamay de Salazar, S. Rudeſindum, ex Epiſcopo Dumienſi factum fuiſſe Mindonienſem, reclamantibus licet Vita ejus & Epiſcopis, qui vivente Rudiſindo Mindonii præfuerunt. Leguntur etiam in aliquorum Breviariis contraria iis, quæ in Breviariis aliorum leguntur ac ſimul vera eſſe non poſſunt. Sed nolim ulterius me his ingerere quam necesſitas defenſionis poſtulat.

45 Aliud quod circumferri contra me audio, quamvis credere non poſſim, eſt, quod ſcriptoribus hæreticis utar ad impugnandam Eccleſiam Romanam; quia ſæpe, nullo nominatim citato auctore, dico; *ita viri eruditi*, aut quid ſimile: Compertú eſt enim, inquiunt, eſt ab aliquibus, nodum ſcilicet in ſcirpo quærentibus, ſub iſto loquendi modo latere hæreticos, quos quia nominare non audeam tali elogio ſignem: Cur enim, inquiunt, ſi Catholicos pro ſe haberet Papebrochius, illos non nominaret? Dicam. Poſſum non nominaſſe, vel quia plures eſſent; vel quia paſſim eſſent noti vel quia ex ante dictis poterant dignoſci, vel denique quia adhuc vivebant. Potui certe multos tales nominare etiam Romæ notiſſimos, quibuſcum mihi litterarum commercium longo tempore interceſſit, Riccios, Favoritos, Gradios, Schelſtratios quorum modeſtia aut aliæ rationes non permittebant, illos tunc aliter citari quam ſub terminis generalibus. Iſtos ego ſæpiſſime per *viros eruditos* intelligo: an iſti autem hæretici ſint? Tum vero termini iſti mei, *Ita Viri eruditi*, nonne æqualiter ſignificant Catholicos atque Acatholicos? Cum autem à ſcriptore Catholico adhibeantur, niger homo ſit oportet, qui illud de hæreticis, cum ignominia & injuria Scriptoris, interpretetur potius, quam de Catholicis. Quid porró faciunt ad rem vel mille hæretici, qui idem fortaſſe docuerint, dummodo doctrina quam ego trado ſit Catholica?

46 Denique quale eſſe dicam, quod nonnulli ſive ex ſuo genio, ſive ab aliis ſub ornati, eò evadant licentiæ, ut aliis, quibus cura revidendi meos libros forte com-

commiſſa fuit, ſuadeant, ut communem ſequantur torrentem ac ſententiam ſuam contra libros ferant; ajentes, in Hiſpania illos jam eſſe prohibitos; poſſe publico judicio privatum hominem, ſine multa inquiſitione, conformare ſuum. Deus bone? Non poſtulatur à vobis, cari ac reverendi Patres, id quod tamen æquum foret, ut incendium, zelo maliſque artibus ſuſcitatum Romæ atque Madriti, extinguatis ipſi, declarando libros meos poſthac habendos veſtro quoque judicio innocentes: ſed ut ne aquam afferentibus impedimento ſitis. Tribus annis priusquam ego utrobique non dico audirer, ſed etiam audiri poſtularem, fuerunt illi ſub examine, aliis deinde tribus examen illud Romæ tenuit tenetque etiam nunc, nec adhuc vel unica exhibita inde mihi propoſitio eſt quamvis identidem poſtulata, quæ heretica ſit vel hæreſim ſapiat. Hiſpanica Inquiſitio, poſtquam poſtulanti exhibuit cenſuras ſuas, ſuſcepit quam exigebat Apologiam ſecretam; ſperaturque jam melius informata mitius judicatura. Dum autem pendente adhuc lite, Ita Sanctorum Acta pergunt Romæ ſub oculis Pontificiis liberum habere curſum, imo & plauſum eruditorum; nemini poteſt alicubi gentium vitio verti, quod putet illa à ſe poſſe impune legi. Hiſpani quos Decreti quomodocumque lati reverentia prohibet eorumdem reſumere lectionem; poſſideant in patientia animas ſuas confidantque futurum ſerius ocyus, ut apud ſe quoque caput efferat innocentia victrix.

FINIS.

FACULTAS PROVINCIALIS.

Infraſcriptus Societatis Jeſu, per Flandrobelgicam Præpoſitus Provincialis, Viduæ Henrici Thieullier *facultatem concedo imprimendi & vendendi Tractatum, cui titulus*, Non Vera Origo ſacri Ordinis Carmelitani, per P. Danielem Papebrochium demonſtrata, cum ejuſdem Patris Proteſtatione iterata de ſilentio, circa Antiquitatem dicti Ordinis poſthac inviolabiliter ſervando. *In quorum fidem haſce manu noſtra ſubſcriptas & officii Sigillo munitas, dedi, Antverpiæ 1698, 29 Septembris.*

† Locus Sigilli. LUDOVICUS HAVET.

Poteſt Imprimi.

Antv. 1698, 27 Sept. ANTONIUS HOBBELACH C. G. L. C.

9935 7608

1053. 12
Z

1053 12